

УХВАЛА

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Галагурова Андрія Вікторовича щодо офіційного тлумачення положення пункту 2 частини першої статті 293 Цивільного процесуального кодексу України

м. К и ї в
6 червня 2007 року
№ 28-у/2007

Справа № 2-22/2007

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України:

Домбровського Івана Петровича — головуєчий,
Бринцева Василя Дмитровича,
Головіна Анатолія Сергійовича,
Дідківського Анатолія Олександровича — суддя-доповідач,
Колоса Михайла Івановича,
Лилака Дмитра Дмитровича,
Маркуш Марії Андріївни,
Мачужак Ярослави Василівни,
Овчаренка В'ячеслава Андрійовича,
Стрижака Андрія Андрійовича,
Ткачука Павла Миколайовича,

розглянув питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Галагурова Андрія Вікторовича щодо офіційного тлумачення положення пункту 2 частини першої статті 293 Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року № 1618-IV (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., №№ 40-42, ст. 492).

Заслухавши суддю-доповідача Дідківського А.О. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Громадянин Галагуров А.В. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням про офіційне тлумачення положення пункту 2 частини першої статті 293 Цивільного процесуального кодексу України (далі – Кодекс), яким визначено, що окремо від рішення суду можуть бути оскаржені в апеляційному порядку ухвали суду першої інстанції, зокрема щодо "забезпечення позову, а також щодо скасування забезпечення позову".

Необхідність в офіційному тлумаченні названого положення автор конституційного звернення обґрунтовує відсутністю у статті 293 Кодексу прямого припису щодо можливості окремого від рішення суду апеляційного оскарження ухвали про відмову в забезпеченні позову. Така невизначеність, на його думку, порушує принцип рівності сторін у судочинстві та надає незаконної переваги одній із сторін у судовому процесі.

2. Перша колегія суддів Конституційного Суду України Ухвалою від 16 квітня 2007 року відмовила у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України "Про Конституційний Суд України" – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України "Про Конституційний Суд України", та невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

3. Аналіз конституційного звернення та доданих до нього матеріалів свідчить про таке.

Громадянин Галагуров А.В. звернувся до Амур-Нижньодніпровського районного суду міста Дніпропетровська із заявою про забезпечення позову в цивільній справі про визнання договору позики припиненим, у якій він є стороною. Суд ухвалою від 21 листопада 2005 року йому відмовив, оскільки запропонований вид забезпечення позову не визначений статтею 152 Кодексу та передбачає обмеження господарської діяльності підприємства-позивача "Люсер". Суд в ухвалі також вказав на можливість її апеляційного оскарження.

Не погоджуючись із названою ухвалою, Галагуров А.В. звернувся із скаргою до апеляційного суду Дніпропетровської області,

який ухвалою від 22 грудня 2005 року відхилив її, а ухвалу Амур-Нижньодніпровського районного суду міста Дніпропетровська залишив без змін.

Касаційну скаргу Галагурова А.В. ухвалою судді Верховного Суду України прийнято до касаційного розгляду Судовою палатою у цивільних справах цього Суду.

З аналогічними заявами про забезпечення позову Галагуров А.В. звертався до Індустріального районного суду міста Дніпропетровська та повторно до Амур-Нижньодніпровського районного суду міста Дніпропетровська, які ухвалами відповідно від 17 січня та 21 березня 2006 року у задоволенні заяв відмовили. Ухвалами апеляційного суду Дніпропетровської області від 23 лютого та 3 квітня 2006 року в прийнятті апеляційних скарг Галагурова А.В. на зазначені ухвали районних судів також було відмовлено, оскільки вони згідно зі статтею 293 Кодексу окремо від рішення суду оскарженню не підлягають.

4. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Конституційний Суд України виходить з такого.

Відповідно до статті 94 Закону України "Про Конституційний Суд України" підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб'єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод.

Аналіз конституційного звернення та долучених до нього матеріалів свідчить про відсутність фактів неоднозначного застосування положення пункту 2 частини першої статті 293 Кодексу судами України, іншими органами державної влади.

Фактично автор клопотання лише висловлює незгоду з рішеннями судів загальної юрисдикції стосовно розгляду заяви про забезпечення позову у справі за його участю та сумніви щодо правильності застосування процесуальних норм судами, що не є підставою для конституційного звернення.

До повноважень Конституційного Суду України не належить вирішення питань, віднесених до компетенції судів загальної юрисдикції (стаття 14 Закону України "Про Конституційний Суд України"), у тому числі перевірка законності та обґрунтованості прийнятих цими судами рішень і правильності застосування ними норм законодавства.

Таким чином, підстав для відкриття конституційного провадження у справі немає.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150 Конституції України, статтями 13, 14, 42, 45, 50, 94 Закону України “Про Конституційний Суд України”, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Галагурова Андрія Вікторовича щодо офіційного тлумачення положення пункту 2 частини першої статті 293 Цивільного процесуального кодексу України на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України “Про Конституційний Суд України” – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України “Про Конституційний Суд України”, та невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ